

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Sjette Afdeling)

22. oktober 2025*

»EU-varemærker – indsigelsessag – international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret – figurmærket CMS Italy – ældre internationale figurmærker, der gengiver et kattedyr, der springer mod venstre – relativ registreringshindring – skade på renomméet – artikel 8, stk. 5, i forordning (EF) nr. 207/2009 – intensiteten af renomméet – forpligtelse for EUIPO til udtrykkeligt at tage hensyn til det tilfælde, der er mest fordelagtigt for den tabende part ved EUIPO – pligt til at udvise fornøden omhu«

I sag T-491/24,

Puma SE, Herzogenaurach (Tyskland), ved advokaterne M. Schunke og P. Trieb,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) ved J. Ivanauskas og V. Ruzek, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO

CMS Costruzione macchine speciali SpA, Alonte (Italien),

har

RETTEN (Sjette Afdeling),

sammensat under rådslagningen af afdelingsformanden, M.J. Costeira, og dommerne M. Kancheva (refererende dommer) og P. Zilgalvis,

justitssekretær: fuldmægtig G. Mitrev,

på grundlag af den skriftlige forhandling

under henvisning til Rettens skriftlige spørgsmål til sagsøgeren og EUIPO og disses svar, der blev indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 14. og den 21. maj 2025,

* Processprog: engelsk.

og efter retsmødet den 19. juni 2025,

afsagt følgende

Dom

- 1 Med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgeren, Puma SE, nedlagt påstand om annullation af afgørelse truffet den 4. juli 2024 af Femte Appelkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 2215/2019-5) (herefter »den anfægtede afgørelse«).

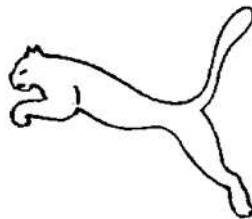
Twistens baggrund

- 2 Den 21. december 2012 designerede den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO, CMS Costruzione macchine speciali SpA, med prioritetsdato den 14. december 2012 Den Europæiske Union i forbindelse med ansøgningen om beskyttelse af den internationale registrering nr. 1150538.
- 3 Det varemærke, som denne designation vedrørte, var følgende figurmærke:

- 4 Det ansøgte varemærke omfattede varer og tjenesteydelser, som henhørte under klasse 7, 11 og 37 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret, og som for hver af disse klasser svarede til følgende beskrivelse:
 - klasse 7: »apparater og industrielle maskindele til fremstilling af alle typer af varmevekslere«
 - klasse 11: »systemer og udstyr til opvarmning, airconditioning, afkøling, varmeveksling, ventilation, dampgeneration og tørring«
 - klasse 37: »installering, vedligehold og reparation af systemer, udstyr og industrielle maskindele til fremstilling af alle typer af varmevekslere«.

- 5 Den 21. november 2013 rejste sagsøgeren indsigelse i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1) mod registreringen af det ansøgte varemærke for de varer og tjenesteydelser, der er nævnt i præmis 4 ovenfor.
- 6 Indsigelsen var bl.a. støttet på følgende ældre varemærker (herefter »de ældre varemærker«):
- det nedenfor gengivne internationale figurmærke, der blev registreret den 17. juni 1992 under sagsnr. 593987 (herefter »det ældre varemærke nr. 1«) og behørigt fornyet, med virkning i Benelux, Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Estland, Grækenland, Spanien, Frankrig, Kroatien, Italien, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Østrig, Polen, Portugal, Rumænien, Slovenien, Slovakiet, Finland og Det Forenede Kongerige, og som bl.a. omfattede de følgende varer i klasse 18, 25 og 28:

- klasse 18: »læder og/eller læderimitationer samt varer fremstillet af disse materialer (indeholdt i denne klasse); tasker og andre etuier, der ikke er tilpasset det produkt, de er bestemt til at indeholde, og små lædervarer, bl.a. punge, tegnebøger, nøgleetuier; håndtasker, dokumenttasker, poser og indkøbstasker, skoletasker og skuldertasker, tasker til campister, rygsække, sække, sportstasker, transport- og opbevaringstasker og rejsetasker fremstillet af læder og imiteret læder, af syntetiske materialer, metallegeringer og tekstilstoffer; kuffertsæt (lædervarer); bandolerer (med remme); skind og huder; kufferter og rejsetasker; paraplyer, parasoller og spadserestokke; piske og sadelmagervarer«
- klasse 25: »beklædningsgenstande, fodtøj, hovedbeklædning; dele og komponenter af sko, såler og regulerende indlæg, hæle, overlæder til støvler; skridsikre indretninger til fodtøj, kramper og pigsko; lærredsindlæg og lommer fremstillet til beklædningsgenstande, korsetvarer, støvler, hjemmesko, smutters eller sandaler uden bagkappe og tøfler; skofærdigvarer, selskabssko, atletiksko, fritidssko, kondisko, løbesko, gymnastiksko, badetøfler, fysiologiske sko (indeholdt i denne klasse), tennissko; benvarmere og gamacher, benvarmere og gamacher af læder, leggings, viklers, gamacher til sko; træningstøj, gymnastikshort og gymnastiktrikoter, fodboldshorts og fodboldtrøjer, tennisshorts og tennisskjorter, badedragter og badetøj, stranddragter og strandtøj, badebukser og badebeklædning og badedragter herunder todelte badedragter, træningsdragter og sportstøj (herunder strikkede beklædningsgenstande og dragter og beklædningsgenstande og dragter af trikotstof) også til fysisk træning, jogging og udholdenheds- og gymnastikkonkurrencer, gymnastikshorts og sportsbukser, strikkede skjorter, jerseytrøjer, T-shirts, sweatshirts, tennis- og skitøj og tennis- og skidragter; træningsdragter og fritidsdragter, vejrfast overtøj og tøj, sokker (trikotagevarer), fodboldsokker, handsker, herunder handsker af læder samt af imitationer af læder eller syntetisk læder, huer og kasketter, hårbånd, pandebånd og

svedbånd, skærf til brug som beklædning, firkantet hovedtørklæde, tørklæder, halstørklæde; livremme, anorakker og parkacoats, sømandsjakker og vandtæt beklædning, frakker, kitler, trøjer og jakker, nederdele, trusser (benklæder) og bukser, sweaters og tøjsæt sammensat af flere stykker beklædning og undertøj; undertøj«

- klasse 28: »spil og legetøj, herunder miniaturesko og miniaturebolde (anvendt som lejetøj); gymnastik- og sportsredskaber, gymnastik- og sportsartikler (indeholdt i denne klasse); udstyr til ski, tennis og fiskeri; ski, skibindinger, skistave; skikantninger, skæl, bolde og lejetøjsbolde, inklusive sports- og legetøjsbolde; håndvægte, kugler til kuglestød, diskos, kastespyd; tennisketsjere, ping-pong- eller bordtennisbat, badminton- og squashketsjere, kricketkøller, golfkøller, hockeystave; tennisbolde og apparater til udslyngning af tennisbolde, rulleskøjter og skøjter, kombinerede sko og rulleskøjter, også med forstærkede såler; bordtennisborde; køller til gymnastik, sportsringe, net til sportsbrug, målnet og boldnet; sportshandsker (sportsudstyr); dukker, dukketøj, sko til dukker, huer og hatte til dukker, bæltter til dukker, forklædekjoler til dukker; knæbeskyttere, albuebeskyttere, ankelbeskyttere og skinnebendskyttere til sportsbrug; juletræsdynt«
- det nedenfor gengivne internationale figurmærke, der blev registreret den 30. september 1983 under sagsnr. 480105 (herefter »det ældre varemærke nr. 2«) og behørigt fornyet, med virkning i Benelux, Den Tjekkiske Republik, Frankrig, Kroatien, Italien, Ungarn, Østrig, Portugal, Rumænien, Slovenien og Slovakiet, og som omfattede de følgende varer i klasse 18, 25 og 28:

- klasse 18: »bære- og rejsetasker, rejse- og håndkufferter, især til sportsudstyr og sportsbeklædning«
 - klasse 25: »beklædningsgenstande, støvler, sko og tøfler«
 - klasse 28: »spil og legetøj; træningsapparater, gymnastik- og sportsartikler (ikke indeholdt i andre klasser), herunder sportsbolde«.
- 7 Den begrundelse, der blev fremført for indsigelsen, var den, der var angivet i artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009. Indsigelsen, der var rettet mod alle de varer og tjenesteydelser, der er nævnt i præmis 4 ovenfor, var støttet på alle de varer, der var omfattet af det ældre varemærke nr. 2, og på en del af de varer, der var omfattet af det ældre varemærke nr. 1, nemlig dem, der henhørte under klasse 18, 25 og 28. Der blev gjort et renommé gældende for alle de varer, som indsigelsen var støttet på, og for alle de lande, hvor de ældre varemærker nød beskyttelse. Som bilag til indsigelsen blev fremlagt 18 dokumenter, herunder indsigelsesafdelingens tidligere afgørelser, med henblik på at bevise dette renommé.

- 8 Ved afgørelse af 28. november 2014 forkastede indsigelsesafdelingen indsigelsen under henvisning til, at det ikke var blevet påvist, at de ældre varemærker var velkendte.
- 9 Den 26. januar 2015 indgav sagsøgeren en klage til EUIPO over indsigelsesafdelingens afgørelse. Sagsøgeren fremlagde for første gang for appelkammeret tre CD'er som bilag indeholdende 12 dokumenter eller grupper af dokumenter med henblik på at bevise, at de ældre varemærker var velkendte.
- 10 Ved afgørelse af 29. januar 2016 (herefter »den første afgørelse«) forkastede Andet Appelkammer ved EUIPO klagen under henvisning til, at sagsøgeren ikke havde ført bevis for, at de ældre varemærker var velkendte.
- 11 Ved kendelse af 22. maj 2019, Puma mod EUIPO – CMS (CMS Italy) (T-161/16, EU:T:2019:350), annullerede Retten den første afgørelse. Under hensyntagen til den lære, der kan udledes af dom af 28. juni 2018, EUIPO mod Puma (C-564/16 P, EU:C:2018:509), som vedrørte en anden varemærkeansøgning, fandt Retten for det første, at det var med urette, at appelkammeret ikke havde taget hensyn til de tidligere afgørelser fra EUIPO, som sagsøgeren havde fremlagt for indsigelsesafdelingen med henblik på at bevise, at de ældre varemærker var velkendte, og, for det andet, at appelkammeret med urette havde afvist de beviser, der var blevet fremlagt i forbindelse med klagesagen, med den begrundelse, at de ikke kunne antages til realitetsbehandling.
- 12 Ved afgørelse af 24. september 2020 (herefter »den anden afgørelse«) forkastede Fjerde Appelkammer på ny sagsøgerens klage over indsigelsesafdelingens afgørelse om afslag på indsigelsen.
- 13 Ved dom af 5. oktober 2022, Puma mod EUIPO – CMS (CMS Italy) (T-711/20, ikke trykt i Sml., herefter »annullationsdommen«, EU:T:2022:604), annullerede Retten den anden afgørelse. Efter at have tiltrådt sammenligningen af de omtvistede varemærker (annullationsdommen, præmis 33-80) fastslog Retten, at appelkammeret fejlagtigt havde fundet, at det ikke var nødvendigt at undersøge den indsigelse, der var støttet på det ældre varemærke nr. 2, alene med den begrundelse, at dette varemærke havde en mindre grad af lighed med det ansøgte varemærke i forhold til det ældre varemærke nr. 1. I denne forbindelse fremhævede Retten, at graden af lighed mellem tegnene kun udgjorde en af de relevante faktorer ved vurderingen af, om der forelå en forbindelse i henhold til artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009, og at den mindre grad af lighed i forhold til det ældre varemærke nr. 2 følgelig kunne opvejes af navnlig en højere grad af renommé (annullationsdommen, præmis 97-112). Hvad angik det ældre varemærke nr. 1 fastslog Retten desuden, at appelkammeret fejlagtigt havde konkluderet, at det ikke var nødvendigt at foretage en fornyet undersøgelse af de beviser for renomméet, der var blevet fremlagt for indsigelsesafdelingen, ud over indsigelsesafdelingens tidligere afgørelser (annullationsdommen, præmis 114-136). Følgelig annullerede Retten den anden afgørelse for så vidt angik den indsigelse, der var støttet på de ældre varemærker nr. 1 og nr. 2, idet der ikke var blevet foretaget en helhedsvurdering af eksistensen og intensiteten af disse varemærkers renommé (annullationsdommen, præmis 137-144).
- 14 Ved den anfægtede afgørelse forkastede Femte Appelkammer atter sagsøgerens klage. Efter at appelkammeret have anført, at det var forpligtet til at foretage en ny helhedsvurdering af eksistensen og intensiteten af de ældre varemærkers renommé, besluttede det for det første at acceptere de yderligere beviser, der var blevet fremlagt i forbindelse med klagesagen, og det fastslog, at Retten i annullationsdommen havde tiltrådt sammenligningen af de omtvistede varemærker. Efter at appelkammeret havde vurderet samtlige beviser for de ældre varemærkers

renommé, herunder indsigelsesafdelingens tidligere afgørelser og de supplerende beviser, der var blevet fremlagt for det, konstaterede det for det andet, at den samlede undersøgelse af de beviser, som sagsøgeren havde fremlagt, »i det mindste« viste, at de ældre varemærker havde en middelhøj grad af renommé for sportssko og sportsbeklædning i det mindste i Tyskland, Italien, Spanien, Det Forenede Kongerige og Den Tjekkiske Republik. For det tredje forkastede appelkammeret indsigelsen med den begrundelse, at det ikke var blevet godtgjort, at der forelå en forbindelse mellem de omtvistede varemærker, selv om de ældre varemærker havde en »i det mindste« middelhøj grad af renommé. For det fjerde forkastede appelkammeret »[f]or fuldstændighedens skyld« ligeledes indsigelsen med den begrundelse, at sagsøgeren ikke havde godtgjort, at de øvrige betingelser var opfyldt, nemlig utilbørlig udnyttelse af de ældre varemærkers særpræg eller renommé eller skade på dette særpræg eller renommé.

Parternes påstande

15 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de omkostninger, der er afholdt i forbindelse med sagen for appelkammeret.

16 EUIPO har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne i tilfælde af indkaldelse til et retsmøde.

Retlige bemærkninger

- 17 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet i det væsentlige fremsat et enkelt anbringende om tilsidesættelse af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009. Dette eneste anbringende består i det væsentlige af fire led vedrørende for det første ligheden mellem de omtvistede varemærker, for det andet intensiteten af de ældre varemærkers renommé, for det tredje, at der består en forbindelse mellem de omtvistede varemærker, og, for det fjerde, at der er sket en skade på de ældre varemærkers renommé.
- 18 Det fremgår af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009, at hvis indehaveren af et ældre varemærke efter stk. 2 rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis det er identisk med eller ligner det ældre varemærke, og det søges registreret for varer eller tjenesteydelser af anden art end dem, for hvilke det ældre varemærke er registreret, når der, hvis det drejer sig om et ældre EU-varemærke, er tale om et i Unionen velkendt varemærke, og der, hvis det drejer sig om et ældre nationalt varemærke, er tale om et i den pågældende medlemsstat velkendt varemærke, og brugen af det varemærke, der søges registreret, uden rimelig grund ville medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé.
- 19 For at kunne tillægge det ældre registrerede varemærke den udvidede beskyttelse i artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 forudsættes det, at følgende tre betingelser er opfyldt: for det første, at de omtvistede varemærker er identiske eller ligner hinanden, for det andet, at det ældre

varemærke, der påberåbes til støtte for indsigelsen, har et renommé, og, for det tredje, at der foreligger en risiko for, at brugen af det varemærke, der søges registreret, uden rimelig grund ville medføre en utilbørlig udnyttelse af det ældre varemærkes særpræg eller renommé, eller at en sådan brug ville skade dette særpræg eller renommé. Disse betingelser er kumulative, og fraværet af en af dem vil være tilstrækkeligt til, at den nævnte bestemmelse ikke finder anvendelse (jf. annullationsdommen, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

- 20 I det foreliggende tilfælde finder Retten det hensigtsmæssigt først at behandle det eneste anbringendes andet led vedrørende intensiteten af de ældre varemærkers renommé.
- 21 Sagsøgeren har med det eneste anbringendes andet led anfægtet appelkammerets vurdering, hvorefter intensiteten af de ældre varemærkers renommé i det mindste er middelhøj. Dette led består i det væsentlige af tre kritikpunkter. Med det første kritikpunkt har sagsøgeren kritiseret appelkammeret for, at det ikke tog hensyn til den grundlæggende betydning af de ældre varemærkers grad af renommé i forhold til anvendelsen af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009. Appelkammerets manglende besvarelse med hensyn til graden af dette renommé er »i strid med retsreglerne«. Med det andet kritikpunkt har sagsøgeren gjort gældende, at de ældre varemærker reelt har en meget høj grad af renommé, hvilket godtgøres af det store antal fremlagte beviser. Med det tredje kritikpunkt har sagsøgeren kritiseret appelkammeret for, at det ikke anerkendte, at de ældre varemærker havde en høj grad af særpræg, med den begrundelse, at deres normale eller middelhøje iboende særpræg er blevet øget betydeligt som følge af deres omfattende brug.
- 22 EUIPO har bestridt sagsøgerens argumenter. EUIPO har omkvalificeret sagsøgerens første kritikpunkt således, at det betyder, at appelkammeret burde have fastslået den nøjagtige grad af de ældre varemærkers renommé. Kontoret har bemærket, at selv om det er en nødvendig forudsætning for anvendelsen af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009, at de ældre varemærker har et renommé, er det imidlertid ikke nødvendigt at godtgøre den specifikke grad af dette renommé i alle tilfælde. Det bør derfor være muligt at foretage denne vurdering i henhold til denne artikel på grundlag af den mindst mulige grad af renommé (dvs. »i det mindste«), den højeste grad af renommé (dvs. »allerhøjst«, »i bedste fald«) eller endog et vist renommé. Kontoret er derfor af den opfattelse, at appelkammeret i den foreliggende sag ikke har anlagt et urigtigt skøn ved at konkludere, at de ældre varemærker »i det mindste har en middelhøj grad af renommé« for sportssko og sportsbeklædning, som udgør to forskellige varekategorier.
- 23 I den anfægtede afgørelses punkt 44-61 foretog appelkammeret en behørig vurdering af samtlige beviser for de ældre varemærkers renommé, herunder indsigelsesafdelingens tidligere afgørelser. Appelkammeret fandt navnlig, at de bilag, der blev fremlagt for det, viste, at sagsøgeren i årenes løb havde gjort en betydelig markedsføringsindsats og bl.a. havde sponsoreret forskellige sportsudøvere og sportshold. Talrige dokumenter indeholdt således fotografier af kendte sportsudøvere, der var iført sportsbeklædning og sportssko, hvorpå de ældre varemærker (eller et af dem) fremgik.
- 24 I den anfægtede afgørelses punkt 62 konstaterede appelkammeret, at den samlede undersøgelse af de beviser, som sagsøgeren havde fremlagt, »i det mindste [viste] en middelhøj grad af renommé« for de ældre varemærker i forhold til sportssko og sportsbeklædning. Ifølge appelkammeret var dokumenterne samlet set ikke tilstrækkelige til at bevise et renommé i forhold til andre varer, eftersom de ikke godtgjorde, at den relevante kundekreds havde et tilstrækkeligt kendskab til varemærket, hvilket kunne være blevet bevist ved markedsundersøgelser. Samlet set viste de fremlagte beviser, at de ældre varemærker var genstand for en intensiv og langvarig brug og

havde en »i det mindste middelhøj grad af renommé« i forhold til sportssko og sportsbeklædning. I den nævnte afgørelses punkt 63 konkluderede appelkammeret, at de beviser, som sagsøgeren havde fremlagt, samlet set viste, at de ældre varemærker havde »en i det mindste middelhøj grad af renommé«, i det mindste i Tyskland, Italien, Spanien, Det Forenede Kongerige og Den Tjekkiske Republik.

- 25 Det følger af fast retspraksis, at et varemærke har et renommé i EU-rettens forstand, når det inden for en væsentlig del af det relevante område er kendt af en betydelig del af den kundekreds, der er relevant for de varer eller tjenesteydelser, som er omfattet af dette varemærke. Spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger et renommé, skal vurderes under hensyntagen til alle sagens relevante faktorer, således navnlig varemærkets markedsandel, intensiteten, den geografiske udstrækning og varigheden af brugen af varemærket samt størrelsen af de investeringer, som virksomheden har foretaget for at fremme varemærket (jf. i denne retning dom af 28.6.2018, EUIPO mod Puma, C-564/16 P, EU:C:2018:509, præmis 55 og 56 og den deri nævnte retspraksis).
- 26 Hvad angår det første kritikpunkt skal det fastslås, at sagsøgeren med dette i det væsentlige har gjort gældende, at appelkammeret begik en retlig fejl ved ikke at godtgøre den præcise grad af det renommé, som de ældre varemærker havde, eller i det mindste ved ikke udtrykkeligt at tage hensyn til det tilfælde, der var mest fordelagtigt for sagsøgeren.
- 27 Indledningsvis skal det bemærkes, at renomméets intensitet er en relevant faktor ved helhedsvurderingen af, om der er en forbindelse mellem de omtvistede varemærker (jf. i denne retning dom af 27.11.2008, Intel Corporation, C-252/07, EU:C:2008:655, præmis 41 og 42).
- 28 Angående intensiteten af det ældre varemærkes renommé og dets grad af særpræg fremgår det endvidere af retspraksis, at jo større dette varemærkes særpræg og renommé er, desto lettere vil en skade kunne antages at foreligge (jf. dom af 27.11.2008, Intel Corporation, C-252/07, EU:C:2008:655, præmis 69 og den deri nævnte retspraksis).
- 29 Det skal i øvrigt bemærkes, at selv om det ældre varemærkes renommé, herunder dets intensitet, udgør en af de kumulative betingelser for anvendelse af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009, er dette renommé en af de faktorer, der skal tages i betragtning ved vurderingen såvel af, om der i offentlighedens bevidsthed er en forbindelse mellem det ældre varemærke og det omtvistede varemærke, som af risikoen for, at en af de tre skader, der er omhandlet i samme bestemmelse, indtræder (jf. dom af 28.9.2016, Lacamanda Group mod EUIPO – Woolley (HENLEY), T-362/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:576, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).
- 30 Vurderingen af, om det ældre varemærke har et renommé, udgør således en helt nødvendig etape i undersøgelsen af, om artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 finder anvendelse. Anvendelsen af denne bestemmelse forudsætter derfor nødvendigvis en endelig konklusion med hensyn til, om der foreligger et sådant renommé, hvilket som hovedregel udelukker, at der foretages en analyse af den eventuelle anvendelse af den nævnte bestemmelse på grundlag af en vag antagelse, dvs. en antagelse, der ikke hviler på anerkendelsen af et renommé af en specifik intensitet (jf. dom af 28.9.2016, HENLEY, T-362/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:576, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes analogt dom af 22.1.2025, Rain Carbon Germany mod EUIPO – Novaresine (NOVARESINE INNOVATION GOES GREEN), T-1188/23, ikke trykt i Sml., EU:T:2025:49, præmis 91 og 92).

- 31 I denne henseende skal det fastslås, at når EUIPO, som i det foreliggende tilfælde, undersøger, om artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 finder anvendelse, er det ikke tilstrækkeligt, at kontoret konstaterer, at det ældre varemærke har en »i det mindste middelhøj« grad af renommé, men det påhviler her EUIPO enten præcist at fastlægge dette renommés grad af intensitet (middelhøj, høj, endog meget høj), som udgør en relevant faktor for helhedsvurderingen af forbindelsen, eller i det mindste udtrykkeligt at tage hensyn til det tilfælde, der er mest fordelagtigt for den tabende part, det vil her sige sagsøgeren. Det skal præciseres, at begrebet »den tabende part« i denne sammenhæng betegner den part, hvis argumenter om renomméets intensitet EUIPO har forkastet.
- 32 Det skal ganske vist i lighed med det af EUIPO anførte bemærkes, at dette kontor ikke er forpligtet til at definere en præcis grad af renommé i alle tilfælde. I visse tilfælde, hvor det er hensigtsmæssigt (jf. præmis 34 og 35 nedenfor), står det således EUIPO frit for ved vurderingen af renomméets intensitet at benytte udtryk såsom »i det mindste« eller »allerhøjst«.
- 33 Det skal imidlertid fremhæves, at i de tilfælde, hvor EUIPO vælger at anvende udtryk såsom »i det mindste« eller »allerhøjst« til at vurdere renomméets intensitet, påhviler det EUIPO udtrykkeligt at tage hensyn til det tilfælde, der er mest fordelagtigt for den tabende part ved dette kontor, inden det navnlig kan ræsonnere i forhold til de andre tilfælde, der er mindre fordelagtige for denne tabende part.
- 34 I de tilfælde, hvor EUIPO konkluderer, at der ikke er nogen forbindelse, eller at der ikke er sket nogen skade på det omhandlede ældre varemærkes renommé, er det således tilladt for EUIPO at kvalificere graden af renommé som »allerhøjst« høj, at tage hensyn til den maksimale grad, dvs. den høje grad, og så meget desto mere at ræsonnere i forhold til de tilfælde, der er mindre fordelagtige for den tabende part, som er indsigeren, dvs. en middelhøj (eller svag) grad. I sådanne tilfælde er det derimod ikke tilladt for EUIPO at kvalificere graden af renommé som »i det mindste« middelhøj uden udtrykkeligt at tage hensyn til det tilfælde, der er mest fordelagtigt for den »tabende part«, i dette tilfælde indsigeren, såsom en høj eller endog meget høj grad af renommé. Den manglende udtrykkelige hensyntagen til det tilfælde, der er mest fordelagtigt for indsigeren, kan nemlig fejlbehæfte helhedsvurderingen af, om der foreligger en forbindelse – i forhold til hvilken vurdering intensiteten af det ældre varemærkes renommé udgør en relevant faktor – eller vurderingen af, om der er sket en skade på renomméet.
- 35 I de tilfælde, hvor EUIPO konkluderer, at der foreligger en forbindelse mellem de omtvistede varemærker eller en skade på det omhandlede ældre varemærkes renommé, er det omvendt muligt for EUIPO at kvalificere graden af renommé som »i det mindste« middelhøj, at tage hensyn til minimumsgraden, dvs. den gennemsnitlige grad, og så meget desto mere at ræsonnere i forhold til de tilfælde, der er mindre fordelagtige for den tabende part, i dette tilfælde indehaveren af det omtvistede varemærke, dvs. en høj eller endog meget høj grad. I sådanne tilfælde er det derimod ikke tilladt for EUIPO at kvalificere graden af renommé som »allerhøjst« høj uden udtrykkeligt at tage hensyn til det tilfælde, der er mest fordelagtigt for indehaveren, såsom en middelhøj (eller svag) grad af renommé. Den manglende udtrykkelige hensyntagen til det tilfælde, der er mest fordelagtigt for indehaveren, kan nemlig fejlbehæfte helhedsvurderingen af, om der foreligger en forbindelse – i forhold til hvilken vurdering intensiteten af det ældre varemærkes renommé udgør en relevant faktor – eller vurderingen af, om der er sket en skade på renomméet.

- 36 Det skal mere generelt fastslås, at når EUIPO i forbindelse med en hvilken som helst vurdering vælger at anvende udtryk såsom »i det mindste« eller »allerhøjst«, påhviler det EUIPO udtrykkeligt at tage hensyn til det tilfælde, der er mest fordelagtigt for den tabende part i sagen, dvs. den part, hvis argumenter vedrørende den pågældende vurdering EUIPO forkaster.
- 37 Forpligtelsen til udtrykkeligt at tage hensyn til det tilfælde, der er mest fordelagtigt for den tabende part ved EUIPO, er for EUIPO et særligt udtryk for pligten til at udvise omhu, hvorefter den kompetente institution er forpligtet til omhyggeligt og upartisk at undersøge alle relevante retlige og faktiske omstændigheder i den konkrete sag (jf. annullationsdommen, præmis 127 og den deri nævnte retspraksis).
- 38 I den konkrete sag må det imidlertid konstateres, at appelkammeret ikke udtrykkeligt tog hensyn til det tilfælde, der var mest fordelagtigt for den tabende part, i det foreliggende tilfælde sagsøgeren (som i øvrigt netop påberåbte sig et sådant tilfælde), nemlig tilfældet med et »meget højt« renommé, ved helhedsvurderingen af forbindelsen mellem de omtvistede varemærker.
- 39 Den foreliggende sag adskiller sig således fra den sag, der gav anledning til dom af 2. oktober 2015, *The Tea Board mod KHIM – Delta Lingerie (Darjeeling)* (T-627/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:740, præmis 83). I denne sag, som EUIPO har henvist til i retsmødet, havde appelkammeret udtrykkeligt ikke støttet sig på en vag antagelse, men på den hypotetiske forudsætning, at de omhandlede ældre varemærker havde et renommé af en helt præcis intensitet, nemlig en usædvanligt høj intensitet, som svarede til den intensitet, som sagsøgeren, der var tabende part i denne sag, søgte at godtgøre for EUIPO's kompetente instanser.
- 40 Konstateringen i præmis 38 ovenfor kan ikke afkræftes af EUIPO's øvrige argumenter.
- 41 For det første har EUIPO anført, at selv om det er en nødvendig forudsætning for anvendelsen af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009, at de ældre varemærker har et renommé, er det imidlertid ikke nødvendigt at godtgøre den præcise grad af dette renommé i alle tilfælde. Det bør derfor være muligt at foretage denne vurdering i henhold til denne artikel på grundlag af den svagest mulige grad af renommé (dvs. »i det mindste«) (dom af 19.6.2008, *Mülhens mod KHIM – SpA Monopole (MINERAL SPA)*, T-93/06, ikke trykt i Sml., EU:T:2008:215, præmis 34-36, og af 6.7.2022, *ALO jewelry CZ mod EUIPO – Cartier International (ALOVE)*, T-288/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:420, præmis 26 og 72), af den højeste grad af renommé (dvs. »højst«, »i bedste fald«) (annullationsdom, præmis 16) eller endog af et vist renommé (dom af 9.9.2020, *Novomatic mod EUIPO – Brouwerij Haacht (PRIMUS)*, T-669/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:408, præmis 77).
- 42 I denne henseende skal det bemærkes, at Retten ganske vist i dom af 19. juni 2008, *MINERAL SPA* (T-93/06, ikke trykt i Sml., EU:T:2008:215, præmis 34-36), rent faktisk fastslog, at der forelå et »i det mindste meget stort« renommé, og fandt, at dette var tilstrækkeligt til præcist at fastlægge det ældre varemærkes grad af renommé. Retten fastslog imidlertid efterfølgende, til forskel fra appelkammeret i den foreliggende sag, at der var sket en skade på renomméet, idet den lagde til grund, at der forelå en (i det mindste) »meget stor« grad af renommé, og idet den således udtrykkeligt støttede sig på det tilfælde, der var mest fordelagtigt for den tabende part, som var indehaver af det omtvistede varemærke. På samme måde fandt Retten ganske vist i dom af 6. juli 2022, *ALOVE* (T-288/21, ikke trykt i Sml., EU:T:2022:420, præmis 26 og 72), at det ældre varemærke havde en »i det mindste middelhøj« grad af renommé. Retten konkluderede imidlertid efterfølgende, til forskel fra appelkammeret i den foreliggende sag, at der var sket en skade på renomméet, idet den lagde til grund, at der forelå en (i det mindste) middelhøj grad af renommé,

og idet den således støttede sig på det tilfælde, der var mest fordelagtigt for den tabende part, som var indehaver af det omtvistede varemærke. Det skal endvidere bemærkes, at selv om det er rigtigt, at Retten i annullationsdommens afsnit »Tvistens baggrund« erindrede om, at Fjerde Appellkammer i den anden afgørelse havde konkluderet, at de for appelkammeret fremlagte beviser »allerhøjest [viste] et vist renommé« i forhold til »sportssko« henhørende under klasse 25, forholder det sig ikke desto mindre således, at Retten på ingen måde udtalte sig om dette punkt i annullationsdommens afsnit »Retlige bemærkninger«. Endelig skal det bemærkes, at selv om det er rigtigt, at Retten i dom af 9. september 2020, PRIMUS (T-669/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:408, præmis 77 og 107), først fastslog, at de ældre varemærker havde »et vist renommé«, præciserede den efterfølgende, at dette renommé skulle »anses for at være middelhøjt«, inden den, til forskel fra appelkammeret i den foreliggende sag, fastslog, at der var sket en skade på renomméet.

- 43 Ingen af de domme, som EUIPO har påberåbt sig, er således relevante i forhold til den foreliggende sags aspekter, hvor appelkammeret ikke udtrykkeligt tog hensyn til det tilfælde, der var mest fordelagtigt for den tabende part.
- 44 For det andet har EUIPO gjort gældende, at graden af renommé kan variere alt efter de specifikke varer og tjenesteydelser, og at anvendelsen af en enkelt grad af renommé for alle disse varer og tjenesteydelser derfor kan lette anvendelsen af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009.
- 45 I denne henseende er det tilstrækkeligt at fastslå, at da renomméets intensitet udgør en faktor ved vurderingen af, om der foreligger en forbindelse, og da denne intensitet kan variere alt efter de specifikke varer og tjenesteydelser, påhviler det EUIPO enten at påvise den præcise grad af renomméets intensitet for hver af de specifikke varer og tjenesteydelser, for hvilke et ældre varemærke har et renommé, eller i det mindste udtrykkeligt at tage hensyn til det tilfælde, der er mest fordelagtigt for den tabende part i forhold til hver af disse varer og tjenesteydelser (jf. præmis 31 ovenfor).
- 46 For det tredje er EUIPO af den opfattelse, at appelkammerets konklusion om, at de ældre varemærker »i det mindste har en middelhøj grad af renommé« for »sportssko« og »sportsbeklædning« i klasse 25, indebærer, at renomméet rent faktisk kan være meget højt for disse varer. EUIPO har som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten anført, at appelkammeret »implicit, men nødvendigvis« tog hensyn til de ældre varemærkers høje grad af renommé, som sagsøgeren havde påberåbt sig.
- 47 I denne henseende er det tilstrækkeligt at bemærke, at en sådan hensyntagen fra EUIPO's side til det tilfælde, der er mest fordelagtigt for den tabende part i sagen for EUIPO, skal være udtrykkelig og klar og ikke implicit eller kryptisk.
- 48 For det fjerde har EUIPO gjort gældende, at det ikke fremgår af den anfægtede afgørelse, at appelkammeret med henblik på anvendelsen af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 kun tog hensyn til, at de ældre varemærker havde en middelhøj grad af renommé. Ifølge EUIPO følger det tværtimod af ordlyden af den anfægtede afgørelses punkt 62 (f.eks. viser »publikationen »Sporting Goods Intelligence« (bilag 9 [...]), at [sagsøgeren] havde en betydelig markedsandel for »atletiksko« i 2007, idet selskabet på verdensplan indtog tredjepladsen inden for denne sektor«, og »de ældre varemærker havde været genstand for en intensiv og mangeårig brug«), at appelkammeret ikke udelukkede, at de ældre varemærkers renommé rent faktisk kunne være højere end middelhøj. Det fremgår ligeledes af den anfægtede afgørelses punkt 78 – hvori det »for fuldstændighedens skyld« er anført, at »selv om de ældre varemærker ligeledes havde en høj

grad af renommé i forhold til andre varer i klasse 25 [...], ville resultatet være det samme« – at appelkammeret tog hensyn til de ældre varemærkers høje grad af renommé, i det mindste for visse af de varer, der var omfattet af de ældre varemærker, og dermed til det »mest fordelagtige scenarie« for sagsøgeren.

- 49 Det må i denne forbindelse konstateres, at den anfægtede afgørelse ikke indeholder noget udtrykkeligt og klart indicium for, at der ved helhedsvurderingen af forbindelsen blev taget noget som helst hensyn til en meget høj grad af renommé for sportssko eller sportsbeklædning. Hvad angår de citerede uddrag af denne afgørelses punkt 62 skal det bemærkes, at de indgår i kernen i vurderingen af renomméets eksistens og intensitet, både før og efter konstateringerne i samme afgørelses punkt 62 og 63, hvorefter den samlede undersøgelse af de fremlagte beviser »i det mindste [viser] en middelhøj grad af renommé«. Disse uddrag rejser således på ingen måde tvivl om appelkammerets overordnede konklusion om renomméets intensitet. Desuden indgår de ikke i helhedsvurderingen af forbindelsen. De kan således ikke godtgøre, og ej heller blot antyde, at der i denne forbindelse blev taget hensyn til et højt eller endog meget højt renommé.
- 50 Hvad angår det citerede uddrag af den anfægtede afgørelses punkt 78 skal det bemærkes, at dette uddrag – ud over at det indgår i vurderingen af, om der foreligger en skade – netop vedrører »andre« varer i klasse 25 end sportssko og sportsbeklædning. Dette uddrag kan således ikke alene på grundlag af adverbiet »ligeledes« godtgøre, at der ved helhedsvurderingen af forbindelsen udtrykkeligt og klart blev taget hensyn til et højt eller endog meget højt renommé for sportssko og sportsbeklædning.
- 51 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en skade som omhandlet i den tredje betingelse i artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 (jf. præmis 19 ovenfor), skal det i denne forbindelse præciseres, at appelkammeret i den vurdering, det »for fuldstændighedens skyld« foretog i den anfægtede afgørelses punkt 74-78, heller ikke udtrykkeligt tog hensyn til det for sagsøgeren mest fordelagtige tilfælde med hensyn til intensiteten af de ældre varemærkers renommé. Appelkammeret nævnte nemlig i denne afgørelses punkt 77 den »i det mindste middelhøje grad af renommé, som de ældre varemærker har i forhold til [sports]sko og sportsbeklædning«, og anførte i det citerede uddrag af afgørelsens punkt 78 tilfældet med en »høj grad af renommé« i forhold til »andre« varer end sportssko og sportsbeklædning.
- 52 For det femte har EUIPO i retsmødet gjort gældende, at sagsøgeren ikke for EUIPO's instanser påberåbte sig en høj grad af renommé.
- 53 Det fremgår imidlertid af den skriftlige begrundelse for klagen for appelkammeret, der er sammenfattet i den anfægtede afgørelses punkt 8, at sagsøgeren påberåbte sig en »meget høj grad af genkendelse på markedet« og et »højt renommé« for sine ældre varemærker. Dette udsagn fra EUIPO savner derfor grundlag i de faktiske omstændigheder. Dette udsagn er i øvrigt i modstrid med EUIPO's eget udsagn om, at appelkammeret »implicit, men nødvendigvis« tog hensyn til de ældre varemærkers høje grad af renommé, som sagsøgeren havde påberåbt sig (jf. præmis 46 ovenfor).
- 54 Det må konkluderes, at appelkammeret har tilsidesat den forpligtelse, der er angivet i præmis 31-37 ovenfor, og derved har begået en retlig fejl ved ikke ved helhedsvurderingen af forbindelsen mellem de omtvistede varemærker udtrykkeligt at tage hensyn til det for sagsøgeren mest fordelagtige tilfælde (som sagsøgeren i øvrigt havde påberåbt sig), nemlig tilfældet med en »meget høj« grad af renommé.

- 55 Det første kritikpunkt i det eneste anbringendes andet led skal derfor tages til følge.
- 56 Det følger dog af fast retspraksis, at spørgsmålet om, hvorvidt der består en forbindelse mellem de omtvistede varemærker – som udgør en væsentlig, skønt implicit, betingelse for anvendelsen af artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 – skal bedømmes samlet under hensyntagen til alle de relevante faktorer i det foreliggende tilfælde. Blandt disse faktorer kan bl.a. nævnes intensiteten af det ældre varemærkes renommé (jf. annullationsdommen, præmis 139 og den deri nævnte retspraksis).
- 57 Henset til den retlige fejl, som appelkammeret begik med hensyn til intensiteten af de ældre varemærkers renommé (jf. præmis 54 ovenfor), tilkommer det i den foreliggende sag hverken Retten at tage stilling til intensiteten af dette renommé eller til appelkammerets helhedsvurdering af, om der er en forbindelse mellem de omtvistede varemærker. Det vil derfor tilkomme appelkammeret at vurdere disse aspekter med henblik på den afgørelse, som det skal træffe vedrørende den klage, der stadig er indbragt for det (jf. i denne retning annullationsdommen, præmis 140 og den deri nævnte retspraksis).
- 58 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Retten ikke er berettiget til selv at vurdere intensiteten af de ældre varemærkers renommé, eftersom Retten i overensstemmelse med artikel 65, stk. 2, i forordning nr. 207/2009 foretager en legalitetsprøvelse af EUIPO's afgørelser. Hvis den finder, at en sådan afgørelse, som er indbragt for den til prøvelse, er retsstridig, skal den annullere den. Retten kan imidlertid ikke forkaste søgsmålet ved at sætte sin egen begrundelse i stedet for den, der er angivet af den kompetente instans ved EUIPO, som er ophavsmand til den anfægtede retsakt (jf. i denne retning dom af 28.9.2016, HENLEY, T-362/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:576, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).
- 59 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal den anfægtede afgørelse annulleres i sin helhed, uden at det er fornødent at behandle de øvrige led og de øvrige kritikpunkter i sagsøgerens eneste anbringende.

Sagsomkostninger

- 60 I henhold til artikel 134, stk. 1, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 61 Da EUIPO har tabt sagen, bør det pålægges EUIPO at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med sagsøgerens påstand. Sagsøgeren har desuden nedlagt påstand om, at EUIPO tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med sagen for appelkammeret. I denne henseende er det tilstrækkeligt at bemærke, at det tilkommer appelkammeret i lyset af nærværende dom at træffe afgørelse om de omkostninger, der er forbundet med sagen for det (jf. i denne retning dom af 29.5.2018, Uribe-Etxebarria Jiménez mod EUIPO – Núcleo de comunicaciones y control (SHERPA), T-577/15, EU:T:2018:305, præmis 94 og den deri nævnte retspraksis).

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Sjette Afdeling):

- 1) Afgørelse truffet den 4. juli 2024 af Femte Appellkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 2215/2019-5) annulleres.**
- 2) EUIPO betaler sagsomkostningerne.**

Costeira

Kancheva

Zilgalvis

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. oktober 2025.

Underskrifter